

နန္ဒီ

လောကနီတိစိန်ဘန်း
ထွင်းစိတ္တ နှင့် ဂုဏ်ပါ ဇာတ်

MYATLINN.

သေမင်းတမန် သေနတ်သံ

မိုးက တစ်ဖျောက်ဖျောက်ရွာနေ၏။

ဆိုရပါလျှင် ပျင်းရိပျင်းတွဲ ရွာနေသော မိုးသာဖြစ်သည် ။

အချိန်က ညဉ့်ဦးယံသာသာကလေးသာရှိပေးသေး၏။

သို့သော် ထိုညကား မဆိုသလောက်သော မိုးကြောင့်လမ်းမများ ပေါ်တွင် လူတွေရှင်းနေ၏။

လူတွေသာမက မော်တော်ကားတွေ၊ လန်ဒြားတွေ၊ မြင်းလည်းတွေ၊
ဘိုင်စကယ်တွေလည်း ရှင်းနေတော့သည် ။

အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ရွာ လိုက်လေသော မိုးကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

လမ်းမပေါ်တွင် ခရီးသည် တင် ဘတ်စ်ကားတို့ ပင် ကြွပါးသွားလေသည် ။

လူကုံထံရပ်ဟု ဆိုအပ်သော ‘သော်မဆင်ရိပ်သာ’မှာ ဆိုလျှင်ပို၍
ရှင်းလေ၏။

လမ်းမများ ပေါ်တွင် လူမပြောလေနှင့် ခွေးတစ်ကောင်၊
ကြောင်တစ်မီးမျှ ပင်မရှိလေတော့...

ဒါမျိုးကိုမှ ‘ဝိဇ္ဇာ’ကကြိုက်၏။

ဝိဇ္ဇာ၏ အလုပ်ကသည် လို လူသူလေးပါး အနှောင့်အယှက်ကင်းပါ
က ခဏတာ ကလေးအတွင်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြီးမြောက်အောင်မြင်
နိုင်၏။

သည် တော့ ဝိဇ္ဇာသည် တစ်ဖျောက်ဖျောက်သော
မိုးပေါက်ကလေးများကို မော့ကြည့်ကာ လေကလေးများ ပင်
ချွန်လိုက်ချင်တော့သည် ။

သို့သော် ဝိဇ္ဇာ လေမချွန်နိုင်ပါ။

သူ့တွင် အားစိုက်၍ လုပ်ရမည့်လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိနေသေးသည်
မဟုတ်ပါလား။

သည် တော့ သူသည် ‘ဧကရီ’အား လက်တွဲလျက် သော်မဆင်လမ်းမ
(ယခုဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း)မှ သည် မာချင့်ရုတ် (ကုန်သည် လမ်း)
ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ချိုးချလိုက်၏။

မာချင့်ရုတ်နှင့် ဒါလဟိုဇီ (ယခုမဟာဗန္ဓုလ)လမ်းမကြားတွင် သော်
မဆင်ရိပ်သာရှိ၏။

သူ... သော်မဆင်ရိပ်သာသို့ဝင်ရမည်။

သော်မဆင်ရိပ်သာတွင် အရှေ့မှ အနောက်သို့ လမ်းတိုသုံးလမ်းသာ
ရှိသည် ။

အားလုံးမှာ နှစ်ထပ်တိုက်များ သာဖြစ်သည် ။

အေးအေးချမ်းချမ်း နေလိုကြသော အငြိမ်းစားအရာရှိကြီးများ နေထို
င်ကြသည် ။ ယခင်က မင်းကြီးချုပ်အေ- ရစ်ဗားသော်မဆင်အား ဂုဏ်ပြု
သည့်ရိပ်သာဖြစ်ပေ၏။

ဝိဇ္ဇာဝင်ရမည့်လမ်းက သော်မဆင်ရိပ်သာ ‘တစ်’လမ်း။

ဝိဇ္ဇာသည် ပြေးရာတွင် လျင်သလို၊ ဖောက်ထွင်းရာတွင် လည်းကောင်း၊ မှောင်ရိပ်ခို လှုပ်ရှားရာတွင် လည်ကောင်း၊ ပုလိပ်တို့ အား လှည့်စားရာတွင် လည်းကောင်း အလွန်ကျွမ်းကျင်ပီရိလှသူ ဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာသည် မိုးနှင့်ညဉ့်ယံကို အကာအကွယ်ပြု၍ သော်မဆင်ရိပ်သာတစ်လမ်း၊ တိုက်အမှတ်တစ်နံဘေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

သည် နေရာကား အငြိမ်းစားစက်ရှင်မင်းကြီး၊ ဆာမြသီး၏ တိုက်ဂေဟာပင်တည်း။

‘ဝိဇ္ဇာ’တိုက်ဘေးတွင် ခဏရပ်၍ အကဲခပ်၏။

ပြီးဧကရီအား လက်တို့ ကာ ပုဏ္ဏရိပ်ချုံတန်းသို့ ဖျတ်ခနဲ ကပ်လိုက်၏။

ထိုပုဏ္ဏရိပ်ချုံတန်းမှာ တိုက်၏ စည်းရိုးဖြစ်လေ၏။

မှောင်၏။ တိုက်မှာ လည်း မီးတို့ ပိတ်၍ မှောင်မည်းနေ၏။

ဆိုရပါလျှင် ညအိပ်မီးကလေးတစ်လုံး တစ်လေပင်ထွန်း၍ မထား။

အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် နှစ်ထပ်စလုံးပင် မှောင်နေ၏။

မှုန်တိမှုန်ဝါး လမ်းမီးသာမရှိလျှင် တိုက်ကိုပင် မြင်ရမည်မဟုတ်။

‘ဝိဇ္ဇာ’သည် မိုးကာအင်္ကျီဇေအား ဆွဲဟလိုက်ပြီး၊ သူ့ကိုယ်နှင့်မကွာထားရှိသော လုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းအိတ်ကို စမ်းလိုက်၏။

ထိုအိတ်တွင် သူ့အတွက်သော့အမျိုးမျိုး၊ လွန်ပူ၊ လွန်သွား၊ အသေး-အကြီးအစုံ၊ သံနန်းကြိုး၊ ကြေးနန်းကြိုး၊ သံမဏိပြားအရွယ်စုံ၊ တံစဉ်းငယ်ပုံစုံ၊ ပလာရာ၊ အချွန်၊ အကောက်၊ ဝက်အူလှည့် အမျိုးမျိုး၊ လက်ပွ

တံစူးအချွန်၊ အကောက်၊ အလိမ်၊ အခွ၊ ဓားမြှောင်၊ ဓာတ်မီးအစုံပါ၏။

ပစ္စည်းတွေကို စိစစ်ပြီးလေမှ တိုက်ဆီသို့ ခဏမော့ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ဧကရီအား ပုဏ္ဏရိပ်ချုံတန်း အမှောင်တွင် ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်နေရန် အချက်ပြသတိပေးလိုက်သည် ။

နောက်တော့ ပုဏ္ဏရိပ်စည်းရိုးကို ကြောင်တစ်ကောင်သို့နှယ်လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လေ၏။

စည်းရိုးအတွင်းရောက်လေမှ သူ့ရင်တွေ ခုန်လှုပ်နေ၏။

ဤသို့ သူတစ်ပါး၏ ပိုင်နက်အတွင်း ကျော်နင်းဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် ‘ဝိဇ္ဇာ’တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စိုးရိမ်သောကဖြင့် ရင်မခုန်ဖူးခဲ့။

ခုတော့ ဝိဇ္ဇာရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လှုပ်နေမိ၏။

ဒါကလည်း အပြင်တွင် ကျန်ရစ်လေသော ‘ဧကရီ’ကြောင့် သာဖြစ်လေ၏။

ဧကရီမှာ ဒုစရိုက်နယ်သားပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မို့ တစ်ဦးတည်း နေခဲ့ခိုင်းရသည် မှာ လုံခြုံပါ့မလားဆိုသော စိုးရိမ်ချက်သာဖြစ်ပေသည် ။

ခုလို အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခု လုပ်ရလေမည့်သူ့အတွက် ရင်ခုန်ရခြင်းမှာ မကောင်းလှ။

သူ့လုပ်ငန်းအတွက် အနှောင့်အယှက်။

သည် တော့... ရင်ကိုငြိမ်အောင် ဧကရီကိုမေ့။ တိုက်ဆီသို့ အာရုံကို ပို့ထားလိုက်၏။

ပြောရပါလျှင် သည် လိုနောက်ဆံတင်းနေခြင်းကို ‘ဝိဇ္ဇာ’မကြိုက်

စင်စစ်တော့ ဝိဇ္ဇာက တစ်ကိုယ်တော်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ပြဒါး ဝိဇ္ဇာ၊ ဆေး ဝိဇ္ဇာ၊ အင်း ဝိဇ္ဇာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်းတွင် မပါလေ
သော တစ်ကိုယ်တော်ထွင်း ဝိဇ္ဇာ၊ တစ်နည်း ဖောက်ထွင်း ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်၏။

ဖောက်ထွင်း ပြီးစီးခဲ့သမျှ ကိစ္စများ တွင် ဝိဇ္ဇာသည် တစ်ကိုယ်တော်
လေ့လာ။ တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားခဲ့သည် သာ...

ခုမှ 'ဝိဇ္ဇာ'က အဖွဲ့နှင့်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

ဒါကလည်း ဧကရီဆိုသော မိန်းမချောကလေးအား တွယ်တာမိသည်
မှ အစပြုကာ တစ်ကိုယ်တော် ဝိဇ္ဇာဘဝမှ သည် 'မြွေပွေးကျားမောင်'၏
ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ။

သည် လို ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့၏ ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ်နေနေရသော ဝိ
ဇ္ဇာမှာ သိပ်၍ နှစ်မြို့လှသည် တော့မဟုတ်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း မရှိလှ။

သို့သော် ဧကရီသံယောဇဉ်ကြောင့်သာ ဝိဇ္ဇာမှာ 'မြွေပွေးကျားမောင်'
လက်အောက်တွင် နေနေရပေသည်။ ။

မြွေပွေးကျားမောင် ဂိုဏ်းဝင်သာ ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း မြွေပွေးကျား
မောင်ဆိုသူအား မြင်လည်း မမြင်ဖူး။ သိလည်း မသိ။ သို့သော် မြွေပွေး
ကျားမောင်သည် ဒုစရိုက်လောကတွင် အမည်ထင်ပေါ်သလို၊ နယ်ချဲ့လ
က်ပါးစေ ပုလိပ်လောကတွင် လည်း ပေါက်ရောက်၏။

သည် တော့ မြွေပွေးကျားမောင် လက်အောက်တွက် 'ဝိဇ္ဇာ'အတွက်
အကာအကွယ်တော့ရ၏။

တစ်ကိုယ်တော်ဘဝကဆိုလျှင် ထီခနဲရှိ ကွီခနဲမိ။ ထောင်နန်း ခဏခ

ဏစံရ၏။

ကြိုးစား၍ လုပ်သမျှ သိပ်မစားရသော ဝိဇ္ဇာ။

လက်ဦးဆရာ၏ အမွေ အိမ်နှင့်နှင်းဆီခြံ ကလေးကိုပင် ရောင်းစားရသည့် ဝိဇ္ဇာ။

ခုတော့ မြွေပွေးကျားမောင်အား သစ္စာခံရုံနှင့် ကိုယ်လုပ်သမျှ သုံးပုံတစ်ပုံ ပြည့်ပြည့်ဝဝရ၏။

ထောင်ဗူးဝနှင့် ဝေးလာခဲ့၏။ ဧကရီနှင့်နီးခဲ့ရ၏။ ဒါသည် ပင် ဝိဇ္ဇာအတွက် အမြတ်။

မြွေပွေးကျားမောင်၏ ကျေးဇူး။

ခုလည်း ... သည် သော်မဆင်ရိပ်သာတိုက်အား ဝင်ရောက်ဖို့ ဝိဇ္ဇာလေ့လာ ကြိုးပမ်းစရာမလိုခဲ့။

မြွေပွေးကျားမောင် အဖွဲသားတို့ က စေ့စပ်သေချာစွာ လေ့ လာပြီးမှ သူ့ထံအလုပ်အပ်၏။

ကြည့်... သူတို့ လေ့လာထားပုံ...

ဦးမြသီး၊ စက်ရှင်မင်းကြီးဟောင်း၊ အသက်ခုနစ်ဆယ်၊ ဆာဘွဲ့ရ။

ဇနီးဒေါ်ခင်ခင်သွယ်၊ ကွယ်လွန်။

သားတစ်ယောက်ရှိ၊ အင်္ဂလန်တွင် ပညာသင်နေ။

ယခုအိမ်တွင် ဆာမြသီးမိသားစုမရှိ။ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်ကုလားမကြီး ဒေါ်မရာသီ၊ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာဦးချစ်အုံး၊ သန့်ရှင်းရေးနှင့်အထွေထွေ ကိုထွေးမောင်၊ အလုပ်သမားအားလုံး တိုက်နောက်ဘက် ဆားဗစ်ကွာတာတွင် နေ။

တိုက်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ။

အပေါ်ထပ်၊ ဘုရားခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း။

အပေါ်ထပ်တွင် ဆာမြသီး တစ်ဦးတည်းအိပ်။

အိပ်ခန်းတွင် မီးခံသေတ္တာရှိ၊ ဂျာမဏီလုပ်သောနှစ်ထပ်။

မီးခံသေတ္တာတွင် စက်ရှင်မင်းကြီးဘဝ လာဘ်စားရှာဖွေငွေနှင့်ပစ္စည်း။

ဇနီးဘက်မှ အမွေနှင့်ငွေပစ္စည်းများ စုစုပေါင်း ခန့်မှန်းဆယ်သိန်းခန့်ရှိ၏။ အိပ်ခန်းတံခါးမရှိ။ ခန်းစီးချ။

ဆာမြသီး ကျန်းမာရေးကောင်း၏။ စန္ဒရားတီးခြင်း ဝါသနာပါ၏။ အတီးကောင်း၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ည ခုနှစ်နာရီအထိ အမျိုးသမီးငယ်ငယ်ချောချောကလေးက သီချင်းဆို၊ သူကစန္ဒရားတီးတတ်၏။

ညရှစ်နာရီတိတိတွင် အချိန်မှန်အိပ်၏။

စနေနေ့ညတွင် အိပ်ခန်းမှာ မရှိ။ သီချင်းဆိုသော ကောင်မလေးများနှင့် ဟိုတယ်များ သို့သွားတတ်၏။ ပြန်လာချိန်မမှန်။

စနေည အလုပ်မလုပ်နှင့်။

သူအိပ်နေခိုက်၊ အိပ်ယာခေါင်းအုံးအောက်တွင် လိုင်စင်ဖြင့်ကိုင်သော ဝစ်ဘလီအမျိုးအစား ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကိုထားအိပ်လေ့ရှိ။

ဆာမြသီးမှာ စန္ဒရားတီးကောင်းသလို၊ သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်။ အအိပ်ဆတ်။

တိုက်တံခါး သော့ခတ်သော်လည်း အတွင်းတံခါးများ ၊ သော့ခတ်

လေ့မရှိ။

တိုက်စောင့်မထား။ ခွေးမမွေး၊ ကြောက်မမွေး။

ပတ်ဝန်းကျင်တိုက်များ ၊ မိသားစုနည်း၊ လူနည်း။

ဒါက ဝိဇ္ဇာထံအပ်လာသည့် ဆာမြသီးတိုက်အိမ်၏ အခြေခံများ
သာဖြစ်လေ၏။

အပြောင်းအလဲ အနည်းအများ ရှိနိုင်သည် မို့ ဝိဇ္ဇာကိုယ်တိုင်ပင် တစ်
ရက်ခန့် ထပ်လေ့လာ၏။

ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းတွေကို ကြည့်ရ၏။

အားလုံးကွက်တိ အခြေအနေမို့ ဝိဇ္ဇာ ညဘက်တွင် သည် နေရာသို့
ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဝိဇ္ဇာသည် တိုက်နံရံ နံဘေးတွင် စီတန်းစိုက်ထားသော ပန်း အိုးတစ်
လုံးကို အကာအကွယ်ပြု၍ တိုက်ရှေ့တံခါးမကြီးသို့ ရောက်လာသည် ။

တံခါးမကြီး၏ တံခါးကနှစ်ထပ်။

အပြင်က သံဘာဂျာဆွဲတံခါး။

အတွင်းက ကျွန်းတံခါး။

အပြင်သံဘာဂျာ တံခါးက သော့ခတ်ထား၏။ အင်္ဂလန်လုပ်ကြေး
သော့ဖြစ်လေ၏။

သော့ကို သူ့လက်ဖြင့်ဆ၍ စမ်းကြည့်၏။ တစ်တုန်းတစ်ခဲ
ကြေးသော့ကြီးပါပဲ။

ကြည့်လိုက်မြင်လိုက်လျှင် အံ့မခန်း ခိုင်မာမည်ဟု ထင်ကြပေမည်။

သော့ကိုခပ်၍ ဆွဲကြည့်ပါက မပြုတ်မပျက် လုံခြုံမည်ထင်ကြမည်။

တကယ့်တော့ သော့ဟူသမျှ မည်မျှသေးသေး၊ ကြီးကြီးအဓိက သော့ချက်က တစ်ခုသာရှိ၏။

ထိုအရာမှာ သော့အိမ်အတွင်းမှ သော့ချိတ်အား ချိတ်ဆွဲနေရန် ဖမ်းထောက်ထားသည့် စပရိန်သုံးချောင်းပဲ ဖြစ်၏။

ထိုစပရိန်သုံးချောင်းမရှိလေလျှင် ‘သော့’ ဆိုသည် မှာ ဘာမျှအဖိုးမတန်တော့သည့် သံတုံး၊ ကြေးတုံးသာ ဖြစ်၏။

စင်စစ်တော့ သော့တုံး၏ ညာဘက်တွင် မြှုပ်နှံထားသော စပရိန်သုံးချောင်းသည် သာ သော့ခလောက်တံတွင် ရှိသော ဒစ်ကို ချိတ်ထားသော အရာ...

ဝိဇ္ဇာသည် မိုးကာအင်္ကျီကို ဇစ်ဖြုတ်ချပြီးနောက် ပစ္စည်းအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုအိတ်အတွင်းမှ တံစဉ်းတွဲကိုယူ၍ တံစဉ်းပါးလေးတစ်ချောင်းထုတ်ယူလိုက်သည် ။ နောက်ထိုတံစဉ်းကလေးဖြင့် သော့ခလောက်၏ ညာဘက်...

ယက္ကန်းလွန်းပြန်ခပ်ဖိဖိကလေးတိုက်၍ အပေါ်ယံ ကြေးသွန်းသားကုန်သွား။ ခဲသားပေါ်လာ။ ထိုခဲသားသည် စပရိန်အား ဖိသိပ်ထားသော ပင်မဖိအား။

ဝိဇ္ဇာနောက်ထပ် တံစဉ်းတစ်ချောင်း ဖြုတ်ယူ၏။ ထိပ်ဖုထားသော တံစဉ်းပု။ ထိုတံစဉ်းထပ်ဖုဖြင့် ခဲတုံးအား ဖိတိုက်၏။

တိုက်ကွင်းနေရာကျဉ်းသဖြင့် လက်ဝင်၏။ အင်္ဂလန်ခဲသားသည် အင်္ဂလန်တံစဉ်းဖြင့် တွေ့လေသောအခါ သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှု၊

စိတ်ရှည်မှုကြောင့် ခဲမှုန်ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါ စပရိန်တို့ တောက်ခနဲ၊ တောက်ခနဲ ထောင်ထရုန်းကြွလာသည် ။

သည် တစ်ခါတော့ ကြေးနန်းချွန်ကောက်ဖြင့် စပရိန်တို့ ကို ချိတ်ထုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးပြီ။ စပရိန်သုံးချောင်း အပြင်ရောက်သည် နှင့် သော့ချိတ်က ဖျောက်ခနဲပွင့်သွား၏။ ဒါပါပဲ။ ဝိဇ္ဇာ၏ အလုပ်။ ကြာချိန်၊ ကွမ်းနှစ်ယာညက်မရှိတရှိ။

ဘာဂျာတံခါးပွင့်သည် နှင့် ဝိဇ္ဇာ တိုက်တွင်းသို့ ရောက်၏။

မြွေပွေးကျားမောင်၏ လူတွေတင်ပြချက် အတိုင်းသာ ဖြစ်၏။

ထိုအဘိုးကြီး ဆာမြသီးမှာ အတော်ပင် ဓာတ်မီးကပ်စေးနဲ့၏။ မီးမဖွင့်။

အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိ၏။

ဝိဇ္ဇာကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ရင်း အမှောင်ကို ကြည့်၍ မျက်စိအကျင့် ပြုရ၏။

အမှောင်တွင်းမှ အမည်းကို ရှာရခြင်းဖြစ်လေသည် ။

ရိုးရိုးအမှောင်အပြင် ပို၍ မည်းနည်သည် က အရာဝတ္ထု၊ ပစ္စည်း၊ အခန်းနံရံ၊ ဒါကို ခဏမျှ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အသံပလံတိုးကို နားထောင်ရ၏။

ဝိဇ္ဇာသည် မိမိ၏ အသက်ရှူသံအား ချုပ်တည်းလျက် အခန်းအတွင်းမှ အသံကိုကြားရအောင် နားထောင်ပြီး အမှောင်အတွင်းမှ အမည်းကို မြင်အောင်ကြည့်။

ဆိုရပါလျှင် နာရီတစ်လုံး၏ စက်သံ တစ်ချပ်ချပ်၊ အိပ်နေသူ၏ အသက်ရှူသံ။ ဟောက်သံ။

လူသည် အိပ်ရာထဲတွင် ဝင်နေတိုင်း အိပ်ပျော်နေသည် မဟုတ်။

အချို့က တွေးနေတတ်၏။

အချို့က တရားမှတ်နေတတ်၏။

အချို့က စိတ်ကူးယဉ် လူးလိမ့်နေတတ်၏။

မအိပ်သူ၏ အသက်ရှူသံနှင့် အိပ်ပျော်သူ၏ အသံရှူသံမှာ မတူ။

ဒါကို ဝိဇ္ဇာက သိထားကျင့်ထားရ၏။

လူများ သည့် အိမ်ဆိုလျှင် ပိုဆိုး၏။ အားလုံး အိပ်မအိပ်အကြာကြီး ဂရုစိုက်နားထောင် စောင့်ကြည့်ရသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တစ်လေ မအိပ်သေးသဖြင့် စောင့်ရင်း ထိုအိမ်တွင်းမှာ ပင် ဆီးသွားဝမ်းသွားလိုက်ရသည် လည်း ရှိ၏။

ဒါကို တချို့က အိပ်မွေ့ချသည် ဟု ဆိုကြ၏။

အမှန်တော့ ယင်းသို့မဟုတ်။

အိမ်သားတွေ အိပ်အောင်စောင့်ရင်း ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ဆီးဝမ်းသွားချင်လာသဖြင့် ထိုင်ရာမထ ဆီးနှင့်ဝမ်း သွားရခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ဟိုးယခင်က ဝိဇ္ဇာလည်း ဤသို့ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

အပေါ်ထပ်မှ အဘိုးကြီး၏ အသက်ရှူသံကို သူကြားလာရပြီ။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပင် အိပ်မောကျနေသော အသံမှန်မှန်။

ပြီးတော့ တိုင်ကပ်နာရီမှ စက်သံ...

ထိုအသံတို့ မှာ တိုက်ကြီးထဲတွင် ဟိန်းနေ၏။

ထို့ပြင် အမှောင်တွင်းရှိ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ အခန်း... စသည် ... စသည် တို့ ကို ခွဲခြားမြင်လာရ၏။ အမှောင်တွင်း မျက်စိအကျင့်ရလာခြင်း ပင်။

အဓိက ကလေးကား။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရမည့်လှေကား။

လှေကားကို မြင်ရသည် နှင့် ဝိဇ္ဇာလှေကားခြေသို့ ရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားပြီးနောက် ခဏငြိမ်။ ပြီးမှ ခြေကိုဖွဖွနင်းကာ အပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။

နှစ်ဆစ်ချိုးလှေကား ဆုံးလေသည့်အခါ စတင်ခြေလှမ်းရသည် က အိပ်ခန်း။

ဘုရားခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းက လှေကား၏ ညာဘက်။

အိပ်ခန်းက လှေကား၏ ဘယ်ဘက် ခြေရင်း။

အိပ်ခန်းမှာ ခန်းဆီးရှိ၏။

သူက ခန်းဆီးကို အသာဖယ်၍ အမှောင်ကိုကြည့်၏။ ညာဘက်တွင် ခုတင်ဖြစ်မည်။ အဘိုးကြီး အသက်ရှူသံ ကြားရ၏။ ဘယ် ဘက်က...

ဝိဇ္ဇာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်မီးကိုထုတ်လိုက်သည် ။

ဓာတ်မီးကို သုံးမည်မဟုတ်သော်လည်း လိုအပ်လာလျှင်ဖွင့် သုံးရန် ဘယ်လက်မှာ အသင့်ထား၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လေးဘက်တွား၍ ခုတင်၏ ဘယ်ဘက် မီးခံသေ

တ္တာဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ။

အဘိုးကြီး၏ အိပ်မောကျသံကိုမူ နားမှာ မပြတ်အာရုံထားရ၏။

အသက်ရှူသံရပ်သွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ မြန်လာလျှင်ဖြစ်စေ လုပ်ငန်းကို ခဏရပ်ရန် အသင့်...။

ဝိဇ္ဇာ မီးခံသေတ္တာနားရောက်သွား၏။

မီးခံသေတ္တာက အမြင့်နံရံမီကပ်၊ နှစ်ကန့် နှစ်ထပ်။

သော့နေရာသို့ စမ်း၍ မီးထိုးကြည့်၏။

ဆွေချ်ဘောက်စ်ကို ထုံးစံအတိုင်း သံမဏိပြားတွင် ကြေးပြားမြှုပ်ထားသော သော့ပေါက်။

အပေါက်အရှည် လက်သန်းလုံးခန့်၊ သော့ပြားဒစ်နှစ်ဆင့်၊ ညာလှည့် ဖွင့်တစ်ဒစ်၊ ဘယ်လှည့်ဖွင့်တစ်ဒစ်။

‘ဝိဇ္ဇာ’ ထိုနေရာမှာ နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

သော့ပေါက်ကို အတိအကျစမ်းသပ်ပြီးနောက် သေချာပြီဆိုမှ လက်ပွတ်စူးကောက်ပြားကို သော့ပေါက်အတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ရစ်ချင်း ထိုးထည့်။

ဒုတ်ခနဲ လက်မှာ အထိ ခံစားရ၏။

စူးပြားအောက်မှ သံမဏိပြား အကောက်ထိကပ်၍ ဖြည်းဖြည်းသွင်း ။ စူးပြားနှင့်အညီ ဝင်သွားလေပြီဆိုလေမှ ...

ဘယ်ဘက်မှ ဓာတ်မီးကိုအောက်သို့ချ၊ သံမဏိပြားကိုကိုင်။ ပွတ်စူးကို ညာလက်ဖြင့်ညာသို့၊ သံမဏိပြားကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဘယ်သို့...။

ဖိ၍ ... ဖိ၍ ... ထိ၍ ... ထိ၍ ဆွဲလှည့်... လှည့်...

စိတ်ကို သော့ပေါက်မှာ ထား၊ လှည့်... ဖိ... ဖြည်းဖြည်းလှည့်။ ထပ်
လှည့်...။

ကလစ်ခနဲမြည်သံ။ လက်မှ သည် အာရုံဆီသို့လာထိသည့်ခံစားမှု။

ကလစ်... ဟုတ်သည် ။ သည် အသံ နားယဉ်၊ ကျင့်သားရနေသော
သူနားမှာ ကြားလိုက်ရ။

‘ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့’

သူ့လက်က ပစ္စည်းများကို စိတ်ချစွာ လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် သေတ္တာ
လက်ကိုင်ကို ဖြည်းဖြည်း ညင်ညင်သာသာ တစ်လက်မချင်း တစ်လက်မ
ချင်း ဆွဲဖွင့်...

ပွင့်ပြီ...။

တံခါးပွင့်သွားပြီ။ သော့ပေါက်မှ ပစ္စည်းတွေ ပြန်နုတ်။ ပြန်ထည့်။

နောက်အိတ်အတွင်းမှ ခေါက်ထည့်လာသည့် ပတ္တူအိတ်ကိုထုတ်...

သေတ္တာအတွင်း မီးထိုးကြည့်၊ ငွေစက္ကူတွေ အထပ်လိုက်။

မီးပြန်ပိတ်၊ ပတ္တူအိတ်ကို ဖွင့်ငွေတွေ တစ်ထပ်ချင်းထည့်။ ကုန်ပြီ။

အပေါ်ထပ် တစ်ခန်းထပ်ဖွင့်မည်။

အပေါ်သော့က အလုံး။

သော့တံတွင် အပေါက်ပါသော သော့ချောင်းဖြင့် ပိတ်ထားသော
သော့။

ဝိဇ္ဇာတို့ စကားနှင့်ဆိုလျှင် ပြန်သော့။

ဒါကပို၍ လွယ်၏။ ဝိဇ္ဇာတွင် ပြန်ချောင်းသံပိုက်သေးသေးတွေပါသ

ည် ။ သော့အမျိုးမျိုး အတွဲကိုထုတ်ယူ။

သော့ပေါက်တွင် ထည့်... စမ်းသပ်လိုက်လျှင် သုံးလေးချောင်းလောက်နှင့်ပင် ထိုသော့၏ အဓိကကို အမိအရ ဖမ်းယူရ၏။

ရသည် နှင့်ပင် ထိထိမိမိဖွင့်၏။

သိပ်မကြာ တံခါးပွင့်လေ၏။

အပေါ်ခန်းက ရတနာခန်း ဖြစ်၏။

ပူးမျိုးစုံဖြင့် ထည့်ထား၏။ ရတနာတို့ ကို ပတ္တူအိတ်အတွင်းသို့ အကုန်ထည့်။

ထို့နောက် ပစ္စည်းအိတ်ကိုသိမ်း၊ ခါးမှာ ပြန်ချိတ်။

ဓာတ်မီးကို အသင့်ပြင်။ ပတ္တူအိတ်ကို ကျောမှာ သိုင်းလွယ်။

ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန်...

အပြင်တွင် မိုးရွာသံမကြားရတော့ မိုးတိတ်ပြီ။

ညဉ့်လည်း နက်တော့မည်။

ဝိဇ္ဇာအတန်ငယ်ကြာသွား၏။

သူကြာနေ၍ ဧကရီများ စိုးရိမ်နေမလား။ ကြောက်လို့ များ နေလေမလား။

ဘယ်လောက်ပဲ ဒုစရိုက်လုပ်လုပ် လူဆိုသည် က ကြောက်စိတ်ရှိသည့်အမျိုး။

ပြီးတော့ သူမက မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးမှ
စွဲမက်လောက်စရာမိန်းကလေး။

သူတွေ့ရင်းဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

‘ဂျမ်း...’

‘ဒေါက်...’

‘ဂျမ်း...’

ရုတ်တရက် မြည်သံကြီးက ဟိန်းသွားသည်။ ။

သူ့ခါးဆီမှ ကြမ်းပြင်သို့လျောကျသွားသည့် သော့တွဲအသံ။

သူ့ရင်မှာ ဒိန်းခနဲရှိ၏။

ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး၊ သော့တွဲကိုစမ်း၏။

‘ဂျမ်း...’

‘ဂျမ်း...’

သော့တွဲကို လက်ဖြင့် တိုက်မိကာ အသံတို့ မြည်ဟိန်းသွားပြန်သည်

။

ခုတင်ဆီမှ အသက်ရှူသံရပ်သွားသည်။ ။

သူမလှုပ်ရဲတော့။

နောက်သူ့လက်က အိတ်တွင်းသို့ ရောက်သွား၏။

သူ့လက်က ဓားမြှောင်လက်ကိုင်ရိုးကို စမ်းမိ၏။

ဓားမြှောင်ကို နှိုက်ယူ... အသက်မရှူဝံ့...

ခုတင်ပေါ်မှ လူးလွန်လှုပ်ရှားသံ။

အဘိုးကြီးနိုးပြီ။

သူနေရာရွှေ့ကြည့်၏။

‘ဂျမ်း’

သော့တွဲကို တိုက်မိပြန်သည် ။

‘ဟေ့... ဘယ်သူလဲ’

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အဘိုးကြီးအသံ ထွက်ပေါ် လာပြီး
ဖျတ်ခနဲမီးလင်းသွား၏။

အမှောင်ကျင့်သားရ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကုန်သည် ။

ဝေဝဝဝါးဝါးမြင်လိုက်ရသည် က အဘိုးကြီးလက်က ခေါင်းအုံးအောက်သို့ နှိုက်ခြင်းပင်...။

‘အိပ်ရာခေါင်းအုံးအောက်တွင် လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်သောဝစ်ဘလီ အမျိုးအစား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုထား၊ အိပ်လေ့ရှိ။ ဆာမြသီး စန္ဒရားတီးကောင်းသလို၊ သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်...’

ဝိဇ္ဇာ၏ ခေါင်းတွင်းသို့ ချက်ချင်း အချက်အလက်အတွေးတို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။

ဝိဇ္ဇာတုန့်ဆိုင်းနေ၍ မရတော့။ အဘိုးကြီးဆာမြသီးလက်၊ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ပြန်မထုတ်နိုင်မီ။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သူအဘိုးကြီးထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည် ။

သူနှင့်အဘိုးကြီးတို့ လုံးထွေးသွားသည်

သူက အဘိုးကြီး၏ သေနတ်လက်ကိုင်ကို အရဖမ်းဆုပ်၏။ မရ။

အဘိုးကြီး အားသန်၏။ အတင်းပင်ဆောင့်ရုန်းနေသည် ။

သူသည် ဘယ်လက်ဖြင့် အဘိုးကြီးသေနတ်ကိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်

နေ့စဉ် ညာလက်မှ ဓားဖြင့်အဘိုးကြီးထံ ဆောင့်ထိုးလိုက်၏။

မထိုး၍ လည်း မဖြစ်တော့။ အဘိုးကြီး သေနတ်ပြောင်းက သူ့နားထင်ဆီဝဲနေပြီ။

စွဲခနဲ အသားထဲ ဓားသွားဝင်သွားသံ။

အဘိုးကြီး၏ အော်သံအက်အက်...

‘ဒိုင်း’

အဘိုးကြီးလက်မှ သေနတ်ပေါက်ကွဲသံ...။

သူသာ ခုတင်အောက်သို့ လှန်မချလိုက်လျှင် နားထင်ပွင့်ပြီ။

ခုတော့ ကျည်ဆန်က နံရံဆီသို့ ပြေးလွင့်။

အဘိုးကြီးသည် တစ်အစ်... အစ်ဖြင့် ဖိရင်းလဲကျ။

သူရုတ်တရက် ထကာလာရာ လမ်းအတိုင်းပြေးခဲ့သည် ။

အပြင်သို့ ရောက်တော့ ထိတ်လန့်စွာရှိနေသော ဧကရီ။

သူသည် ဧကရီအား လက်မှ လှမ်းဆွဲကာ အမှောင်တောသို့ လေ၏အလျင်ဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့သည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ နောက်ဘက်တွင် ကား မီးဖွင့်သံ၊ တံခါးဖွင့်သံ၊ အော်ဟစ်မေးမြန်းသံ၊ လူသံ၊ ပြေးလိုက်လာသံများ တို့ ဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့သည် ။

မရဏမင်း၏ အမိန့်

တစ်ခန်းလုံး တိတ်နေ၏။

အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရလောက်သည် ဆိုခြင်းက
ဒါမျိုးတိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဆိုဟန်တူပေသည်။

ပြောရပါလျှင် သက်ရှိသတ္တဝါတို့ မှ ရှိနေပါလေစဟု ထင်မှားသံသ
ယဖြစ်စရာပင် ရှိနေ၏။

စင်စစ်တော့ ပေနုစိတ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့် ကျယ်ပြောသော ထို အခန်း
အတွင်း၌ သက်ရှိလူပေါင်း သုံးယောက်တိတ်ရှိနေလေ၏။

မှန်ပါသည်။

ထိုခန်းမကျယ်တွင်း၌ လူသုံးယောက်ရှိနေပါ၏။

အသွင် သဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အစား အဖုံဖုံ၊ အဝတ်အစား အ
ရောင်အဆင်း မတူကြ။ သို့သော်လည်း နံရံတွင် ထိုင်ခုံကပ်လျက် အား
လုံးမလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်များ နှယ်တော့ ရှိနေကြသည် မှာ တူညီလွ
န်းလှ၏။

ထို့အပြင် ထိုသူတို့ ၏ အမည်နာမမှာ လည်း အတူတူပင်ဖြစ်လေ၏။
သူတို့ သုံးဦး၏ အမည်ကား ‘မြွေပွေးကျားမောင်’ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့ ၏ ရှေ့စားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် ကား သံတော်ဆင့်၊ သူရိယ မြန်မာ့

အလင်း စသည့်.... စသည့် နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာတို့ ပြန့်ကျဲနေ၏။

သတင်းစာတိုင်း၏ ရှေ့ဖုံး၊ နောက်ဖုံးတို့ တွင် မူ ခြောက်လိုင်းစာလုံး ခေါင်းစီးမည်းကြီးများ ဖြင့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို တွေ့နိုင်ပေ၏။

‘ငွေဆယ်သိန်းခန့် ဖောက်ထွင်းလူသတ်မှုကြီး’

ဟူ၍ လည်းကောင်း...

‘သော်မဆင်ရိပ်သာက လူသတ် ဖောက်ထွင်းမှု ရန်ကုန်ပုလိပ်တို့ ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီ’ဟူ၍ တစ်ဖုံ။

‘ငွေဆယ်သိန်းဖိုး ပစ္စည်းယူ၊ လူသတ်သွား ဘိလပ်က သူ့သား လာပြီ’ဟူ၍ တစ်နည်း။

‘လူသတ်ကောင်၊ ဘယ်ကိုပြေး၊ ပုလိပ်တို့ တွေးမရ’ဟု တစ်မျိုး၊ သတင်းခေါင်းစီးနှင့် အာဘော် အထွေထွေရေးသားထားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့ပြင် ဖောက်ထွင်းသူမှာ ပစ္စည်းကိုယူရုံမက လူကိုပါရက်စက်စွာ လည်ပင်းကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်သွားကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ကမ္ဘာကျော် ဂျာမဏီနိုင်ငံလုပ် မီးခံသေတ္တာမျိုးကို ဖောက်ထွင်းနိုင်သူမှာ မြန်မာပြည်တွင် ရှားပါး၏။

ယခင်က ဖောက်ထွင်းလေ့ရှိသူများကိုလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ခေါ်ယူစစ်ဆေးကာ အမှုကို မပေါ်ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်းစသည်... စသည် ဖြင့် သတင်းစာဆရာတို့ က မိမိတို့ ၏ အတွေးအမြင်ကို လွတ်လပ်စွာ ရေးသားဖော်ပြထားကြလေ၏။

ထိုင်နေသော သုံးဦးလူတို့ မှာ သတင်းစာများကို ကသိုဏ်းရှုနေဘိသကဲ့သို့ကြည့်ကာ အသက်မရှူဝံ့သလို ရှိနေကြ၏။

ထိုအခိုက် အခန်းဝဆီမှ ခန်းဆီးလှုပ်သွားသည် နှင့်အတူ ဖိနပ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သုံးဦးစလုံး ခေါင်းထောင်သွား၏။ ခန်းဆီးဝဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြင်လိုက်ရသည် က အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်၊ အနက်ရောင် လောင်းကုတ်ဝတ်ရုံရှည်၊ အနက်ရောင် ခေါင်းစွပ်နှင့် လူထွားထွားတစ်ယောက်။

ထိုသူ ‘မြွေပွေးကျားမောင်’

ထိုင်နေသူ သုံးယောက်စလုံး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ။

ရပ်လိုက်ကြသည် က ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ရှေ့တွင် ရှိနေသော ကျောင်းသားငယ်များ သို့နယ်ပင် ရှိလေ၏။

ရပ်ပြီးနောက် ဝင်လာသော အနက်ရောင် မြွေပွေးကျားမောင်အား မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေကြ၏။

အခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေဆဲ...

ခေါင်းစွပ်အနက်တွင် မျက်လုံးပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်မျှသာပါသော အနက်ရောင် မြွေပွေးကျားမောင်သည် ခဏကြာမျှ သုံးယောက်စလုံး အား စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သုံးယောက်စလုံးပင် အသက်မရှူဝံ့ သလိုရှိ၏။

ရပ်နေသည့် သုံးယောက်သည် မြွေပွေးကျားမောင်ဟု အမည်ရှိကြသော်လည်း တကယ့် မြွေပွေးကျားမောင်မဟုတ်။

ကြည့်မြင်တိုင်နယ်ပယ်တွင် လူဆိုးများအား အုပ်ချုပ်စီမံရသော ကြည့်မြင်တိုင်ကျားမောင်...၊ လမ်းမတော်နယ်တွင် ဒုစရိုက်သမားကို ခေါင်းဆောင်ရသော လမ်းမတော်ကျားမောင်။ တာမွေနယ်တွင် ဦးစီးရ

သော တာမွေကျားမောင်တို့ သာ ဖြစ်လေ၏။

တကယ့်မြွေပွေးကျားမောင်သည် ကား ယခုသူတို့ မြင်နေရသည့် အနက်ရောင်သာ ဖြစ်၏။

သူတို့ သည် မြွေပွေးကျားမောင်ဟူ၍ အမည်ကိုသာသိ၏။ အနက်ရောင်လူကိုသာ မြင်ဖူး၏။

ထိုသူ၏ ပကတိရုပ်အသွင် သဏ္ဌာန်ကိုမူ ဖြူသည် လား၊ မည်းသည် လား သူတို့ မသိကြ။ သိအောင်လည်း မကြိုးစားဝံ့ကြ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မြွေပွေးကျားမောင် ထံတွင် ကြောက်မက်တုန်လှုပ်ဖွယ်သော ရက်စက်မှု အရည်အချင်းများ ရှိနေသောကြောင့်ပင် တည်း။

သူတို့ တွေးနေဆဲမှာ ပင် အနက်ရောင်ထံမှ စကားသံထွက် လာလေ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ မြွေပွေးကျားမောင်တို့ ။ တစ်မြို့လုံးရဲ့ အတင်းအဖျင်းစကားတွေအပြင်၊ သတင်းစာထဲမှာ တောင် ပြူးတူးပြတ်ပါ လာပြီဆိုတော့ အခြေအနေမှန်ကို သိပြီးကြပြီပေါ့’

အနက်ရောင်က ခပ်အစ်အစ်သော သူ့စကားကိုရပ်၍ သူတို့ ထံကြည့်ပြန်၏။

မျက်လုံးပေါက်တွင်းမှ သေးသေးစူးစူးသော မျက်စိအနက်အစုံအား သူတို့ ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲကြ။ မျက်နှာလွှဲလျက် ပြိုင်တူပင်...

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟု အသံပေးလိုက်ကြသည် ။

‘ဒီဖောက်ထွင်း ဝိဇ္ဇာကောင်ဟာ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့သလဲ။ ဒါဟာငါ့ကိုအံတုတာ။ စိန်ခေါ်တာပဲ။ ငါ ရှက်တယ်။ ငါ့ရဲ့ သက်တမ်းရာ ဇဝင်မှာ ဒါပထမဆုံးပဲ။ ဒါဟာ မင်းတို့ ရဲ့ ပေါ့ဆညံ့ဖျင်းမှု။’

ဒေါသသံစွက်သော ခပ်အစ်အစ်အသံကြောင့် သုံးဦးစလုံးမှာ တိုင်ပင် မထားပါဘဲ တုန်လှုပ်သွားလေပြီး အနက်ရောင်အားမကြည့်ရဲ။

‘မြွေပွေးပိုးထိ၊ ဝါးရင့်ဝါးနုပတ်။ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်။ ကျားဟိုသင်း ခွေးဆွဲဆိုတာလို ဖြစ်သွားပြီ။ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ပြောပါဦး၊’

‘ကျွန်တော်တို့ ရှာနေပါတယ်ဆရာကြီး၊’

ဖားပြုတ်တစ်ကောင်နှင့် ကိုယ်လုံးတူသော ကြည့်မြင်တိုင် မြွေပွေး ကျားမောင်က တုန်ယင်သော အသံနှင့်ဆို၏။

‘ကျွန်တော်လဲ သင်္ဘောဆိပ်၊ ကားဂိတ်၊ ဘူတာတွေမှာ ပိတ်ဆိုးထား ပါတယ်ဆရာကြီး၊’

မျက်နှာရှည်ရှည်၊ မျက်နှာပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လမ်းမတော်မြွေပွေး ကျားမောင်က ပြောသည် ။

‘ရန်ကုန်မှာ ရှိသမျှ ရတနာဆိုင်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေမှာ ကျွန်တော့်လူ တွေ လွှတ်ထားပါတယ်ဆရာ’

အသားမည်းမည်း မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်နှင့် တာမွေမြွေပွေးကျားမောင် က တင်ပြသည် ။

အနက်ရောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

‘မင်းတို့လိုပဲ ပုလိပ်တွေကလဲ ရှာနေကြတယ်၊ ပုလိပ်တွေ မမိခင်မှာ ငါဒီကောင့်ကိုမိချင်တယ်။ ကောင်မကိုရောပေါ့။ အဓိကက ဒီကောင်...

ငါငွေမမက်ပါဘူး။ ငါ့ကို အာခံရဲတဲ့ စိန်ခေါ်ရဲတဲ့ သူကိုလိုချင်တာပါ။ ငါ
တွေ့ချင်တာပါ ဒီတော့ သုံးရက်... အချိန်ပေးမယ်’

အနက်ရောင်က လက်သုံးချောင်းထောင်သည် ။

‘သုံးရက်’

သုံးဦးစလုံး ပြိုင်တူရေရွတ်လိုက်မိသည် ။

‘ဟုတ်တယ်... သုံးရက်... သုံးရက်အတွင်းမှာ အဲဒီနှစ်ကောင်ကိုအရှင်
လိုချင်တယ်’

‘အရှင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အရှင်လိုချင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ လက်နဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမချင်
လို့ အရှင်လိုချင်တာ... ဒီတော့ မင်းတို့ ကို ငါဒီအချိန်ကစပြီး သုံးရက်အ
ချိန်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်ဟာ မင်းတို့ အတွက်လုံလောက်ပါတယ်
...အဲ့သုံးရက်အတွင်းမှာ ဝိဇ္ဇာကိုမရခဲ့ရင်တော့...’

အနက်ရောင်က စကားကိုခဏရပ်ကာ သူတို့ သုံးယောက်ကိုစိုက်ကြည့်
နေပြန်သည် ။ ပြီးမှ ...

‘မရခဲ့ရင်တော့.. ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး မာကြူရီအအေးတိုက်ကိုရောက်
သွားကြမယ့် လူတွေကတော့ မင်းတို့ ပဲ’

အနက်ရောင် စကားကြောင့် သုံးဦးသောလူတို့ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစ
က်တောင့်တင်းသွားကာ စက်ရုပ်များ သဖွယ် ဖြစ်သွားကြသည် ။

မြွေပွေးကျားမောင်ဆိုသော အနက်ရောင်လူသည် ပြောလျှင် ပြောသ
လို လုပ်တတ်သောလူစားမှန်း သူတို့ သိကြပေသည် ။

‘ဘယ်လိုလဲ ကျားမောင်တို့ ’

‘ဟုတ်’

‘သုံးရက်... သုံးရက်’

လက်သုံးချောင်းကို နှစ်ကြိမ်တိတိ ထောင်ပြပြီးနောက် အနက်ရောင်
မြွေပွေးကျားမောင်က အခန်းအပြင်သို့ ရုတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။
သုံးဦးသော လူတို့ မှာ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ငြိုးငယ်စွာ အပြန်ပြန် အ
လှန်လှန် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

ပုံ သဏ္ဌာန်၊ အရွယ်၊ ရုပ်ဆင်းတို့ မတူညီကြသော်လည်း
‘မြွေပွေးကျားမောင်’ဟု အမည်တူ ရှိနေကြသော လူသုံးဦးတို့ အတွက် ‘
အမိန့်’တစ်ခုတော့ရလေပြီ။

ထိုအမိန့်သည် ကား သူတို့ အတွက်တော့ မရဏမင်း နှုတ်ထွက်အမိ
န့် စကားသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့သည် တကား။
